

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА ВАСКРШЊЕ ПРАЗНИКЕ
У ЦРКВИ СВЕТОГА ЦАРА КОНСТАНТИНА И ЈЕЛЕНЕ

Велики понедељак,

Велики уторак,

Велика среда:

7.30 јутрење, великопосни часови, изобразитељна

Св.Литургија пређеосвећених дарова

17.00 Велико повечерје

ВЕЛИКИ ЧЕТВРТАК:

7.30 Јутрење

У наставку се служи Св.Литургија

Након Св.Литургије Јелеосвећење

18.00 Бденије са читањем 12 Јеванђеља

ВЕЛИКИ ПЕТАК:

7.30 Царски часови.

16.00 Вечерње са изношењем Плаштанице

22.00 опело над Христом - Статије - са опходом око цркве

ВЕЛИКА СУБОТА:

8.00 Св.Литургија

ВАСКРС:

00.00 Васкршње јутрење

у наставку I Св.Литургија

8.00 II Св.Литургија

17.00 Бденије

Други дан ВАСКРСА:

8.00 Св.Литургија

17.00 Бденије

Трећи дан ВАСКРСА:

8.00 Св.Литургија

КУПОВИНОМ СВЕЋА У ЦРКВИ ПОМАЖЕТЕ СВОЈУ ЦРКВУ

www.svkonstantin.org

E-mail: crkva@svkonstantin.org

Телефон храма: 018/ 535 333 ; 539 383

Тајна смрти

“.....”

Током овог васкрсног периода Педесетнице Црква нас подсећа на догађаје који имају везе са Христовом крсном смрћу. Подсећа нас да је Јосиф из Ариматеје сакупио храброст и отишао Пилату да би затражио беживотно тело Господње; говори нам о оним женама мирносицама које су учествовале у Исусовом погребњу. Све ово је повод нашем осврту на тајну смрти.

Феномен смрти

Јединствени и непоколебиви чинилац у непрестано промењивом свету јесте смрт. Сва жива бића умиру... али, само човек је окарактерисан као смртно биће. А човек то обележје не носи само зато јер умире, већ и зато што зна да умире. То значи да човеково сазнање обухвата и смрт. Зато он није неактиван пред смрћу, већ покушава да јој се супростави, да је одбаци, или да је објасни и да јој да смисао.

Смрт, по учењу Цркве, пре свега представља духовни феномен; то је одвајање човека од извора живота, од Бога. Овај начин смрти се код човека појавио непосредно после преступа. Телесна смрт наступа касније као последица духовне смрти. И док је духовна смрт одвајање човека од Бога, телесна смрт је одвајање душе од тела.

Природне последице

Смрт није Божја казна, већ је то природна последица престапа. Бог није узрок смрти, већ извор живота. Ако се упитамо зашто Бог од почетка није човека саздао само од врлина, већ је дозволио да сагрешу, исто је као и да се запитамо зашто га је створио као словесно и самовласно - слободно биће. Да човек није могао да постане зао, не би могао да постане ни добар. Преступ га је удаљио од извора живота и одвео у духовну смрт. Телесна смрт, последица духовне смрти, у црквеном предању је окарактерисана као Божји дар човеку, како зло не би остало бесмртно.

Сећање на смрт

Са овим претпоставкама поимање (истраживање) смрти не представља негативну, већ плодну духовну активност, која човека упућује на будност и мудрост. Платон философију одређује као истраживање смрти. Смрт у Цркви има другу перспективу и другачији садржај. Подсећајући на наступајућу смрт Христос подстиче слушаоце на покајање и припрему за вечни живот.

Сећање на смрт је суштински елемент подвига, али и свег хришћанског предања. Сваки дан и сваку ноћ хришћанин треба да доживљава као последњу. То човеку помаже да непрестано размишља и дела као смртно биће, али и да осећа своју смртност. Дакле, помаже му да делује и размишља исправно. Без сећања на смрт не можемо се дотаћи истине живота.

Прећуткивање смрти

Човек, пак, нарочито човек нашега доба, жели да заборави смрт и покушава да избегне сваку мисао или разговор о смрти. Још увек у себи негује бескорисно схватање да помоћу науке може да избегне смрт.

И док је смрт одбачена од стране човека и претворена у табу, сексуалност, која је некад била табу, пројављује се слободно и обзнањује се. Тако се прећуткивање тајне смрти избалансирало обзнањивањем тајне живота. Истовремено се много говори о сексуалном васпитању, док је потпуно пренебрегнута потреба васпитања о смрти. Овај феномен потхрањује болесна стања. Нарочито одвајање деце из процеса смрти блиских особа ствара најозбиљније психичке трауме. Зато је неопходна озбиљна припрема и васпитање.

У васкрсном периоду којим бродимо Црква нас стално подсећа да је Христос живот и васкрсење света. Заједница са Христом ослобађа страха од смрти и дарује вечни живот. Страшна је једино духовна смрт. Без духовне смрти она телесна губи своју трагичност и постаје мост који преводи од "жалосније стварности ка спасоноснијој и живоноснијој".

**Недеља Мироносица
Св. Николај Жички
Јеванђеље по Марку
(Зач. 69. Гл. 15, ст. 43 – 47, 16,8)
Дела апостолска
(гл.6., ст. 1 – 7)**

Дође Јосиф, из Ариматеје, угледан савјетник, који и сам Царство Божије чекаше, и усуди се те уђе Пилату и заиска тијело Исусово.

А Пилат се зачуди да је већ умро; и дозавши капетана, запита га: Је ли давно умро?

И дознавши од капетана, даде тијело Јосифу.

И он купивши платно и скинувши га, обави платном, и положи га у гроб који бјеше исјечен у камену, и навали камен на врата гроба.

А Марија Магдалина и Марија Јосијина гледаху гдје га полагаху.

Мироносице на гробу. Васкрсење Христово. Јављање апостолима. Слање ученика да проповиједају и крштавају. Вознесење.

И пошто прође субота, Марија Магдалина и Марија Јаковљева и Саломија купише мирисе да дођу да га помажу.

И врло рано у први дан недеље дођоше на гроб око изласка сунца.

И говораху међу собом: Ко ће нам одвалити камен од врата гроба?

И погледавши видјеше да камен бјеше одваљен; а бјеше врло велики.

И ушавши у гроб, видјеше младића обучена у бијелу хаљину гдје сједи с десне стране; и уплашише се.

А он им рече: Не плашите се. Исуса тражите Назарећанина, распетога. Устаде, није овдје; ево мјеста гдје га положише.

Него идите и кажите ученицима његовим и Петру, да ће пред вама отићи у Галилеју; тамо ћете га видјети, као што вам рече.

И изишавши побјегоше од гроба, јер их ухвати страх и трепет, и ником ништа не казаше, јер се бојаху.